

JEFF CREEPY

SUPERMALSONS

RVE: REALITAT VIRTUAL ESPANTOSA

Estrella Polar

SUPERMALS ONS

JEFF CREEPY

RVE: REALITAT VIRTUAL ESPANTOSA

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Fear Itself*

© del text i de les il·lustracions: Editorial Planeta S. A, 2018

© de la traducció: David Nel·lo, 2018

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., Estrella Polar, 2018

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: maig del 2018

ISBN: 978-84-9137-562-3

Dipòsit legal: B. 7.743-2018

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

En Ricky Martínez estava orgullós del seu cervell i no volia que un monstre sense cap l'hi toqués amb les mans o (encara menys) amb les dents. Per això s'havia de fer una barricada per salvar la pell o lluitar per salvar la vida.

Com un falcó, va buscar per casa qualsevol cosa que pogués fer servir. La tauleta del cafè li aniria la mar de bé; era pesant, vella i forta. Això ho sabia perquè més d'una vegada s'hi havia donat un cop amb el peu. La va arrossegar i la va col·locar davant de la porta. Va ser aleshores que va sentir el gemec. D'entrada no era gaire fort, però de mica en mica es va fer més estrident; era el lament mortal d'una desena o més d'aquells repugnants zombis, que venien cap a ell.

Es va posar ben dret i va mirar al seu voltant. Al

costat de l'aigüera va veure una paella de ferro colat i un ganivet enorme a l'escorredora.

Els va agafar, un a cada mà. En Ricky no podia creure que hagués arribat a aquella situació. El virus només havia començat feia dos dies. Ara el caos s'havia apoderat dels carrers i la violència regnava pertot arreu. Era un autèntic campí qui pugui.

El primer bang va fer trontollar la porta i la tauleta de cafè va tremolar. El segon bang va començar a esberlar la fusta. En Rick va respirar fondo. Era evident que la barricada no funcionava, s'hauria de defensar com fos.

El tercer bang va foradar la porta i un braç es va colar a dins. Era gris i espellifat, i la carn penjava de qualsevol manera. L'ésser humà sense cap —el del braç matxucat— només tenia una idea fixa: cruspir-se en Rick com si fos l'esmorzar de mig matí. El quart bang va destruir la porta completament i el noi va poder veure els zombis en tota la seva terrible cruesa.

En Rick sabia que havia de fer-hi alguna cosa. Va preparar-se, agafant ben fort les seves armes, amb els músculs ben tensos. Va entretancar els ulls i va avan-

çar unes passes. No pensava rendir-se així com així, els plantaria cara.

Va tornar a respirar fondo i va atacar: «Ara veureu, pallassos sense cap...».

—Aiden! —va cridar una veu—. Aiden!

L'Aiden Collins va fer un bot.

—Ei, hoooola! —va cridar la veu—. Torre de control a Aiden?

L'Aiden va alçar els ulls del còmic que estava llegint i va veure que era a l'interior del familiar autobús escolar. Els nanos seien de dos en dos i enraonaven fort de camí cap a casa. L'autobús avançava pels carrers de cases gairebé idèntiques. Ja devien haver passat el parc i la zona del bosquet. Havia estat completament absorbt en una historietta apocalíptica de zombis que dominaven el món i s'havia perdut la meitat del recorregut. Va parpel·lejar un parell de vegades per enfocar el Turó del Roure.

Abans que pogués evitar-ho, la noia amb els cabells tenyits mig de negre mig de rosa li va prendre el còmic dels dits.

—Ei! —va cridar ell, ara ben atent—. L'estava llegint jo!

—Ja ho sé —va dir la Caitlyn—. I jo estava intentant parlar amb tu!

L'Aiden va alçar els ulls al cel. Sabia per experiència que no funcionava mai, allò d'ignorar la seva millor amiga quan ella li volia parlar. La Caitlyn era tossuda de mena.

—Però si ara acabava d'arribar al tros més bo d'*Els lladres de cervells* —va protestar l'Aiden—. El protagonista estava a punt d'enfrontar-se amb uns zombis que li volien destrossar el coco...

La Caitlyn va sospirar:

—Mira, nen, és hora de viure en el món de veritat. Perquè, si no, seràs tu qui es convertirà en un zombi.

L'Aiden va riure i es va imaginar com seria ell convertit en un monstre sense cap, atonyinant tot-hom a la cerca de cervells, cervellots i cervellets. Era evident que la Caitlyn se'n sortiria la mar de bé en un món així; era una noia d'acció. Però la Caitlyn no volia llegir coses sobre altres mons, preferia decidir en el món on vivia. L'Aiden era diferent. A

més a més, els lladres de cervells eren una canya i no hi havia cap mal a deixar córrer una mica la imaginació, oi?

—D'acord, ja ho he entès —va dir ell—. Vinga, soc tot orelles.

—No res —va començar ella—. Només et volia dir que demà aniré al parc de skate i estaria bé si vinguessis tu també. Estic a punt de lligar uns kick-flips i t'ho voldria ensenyar. És una passada. Vull dir, ho diu tothom. I ja sé que fa temps que...

L'Aiden estava a punt de dir alguna cosa, però no ho va fer; els ulls van mirar a dreta i esquerra, com un animal atrapat, i va refugiar-se dins la caputxa de la dessuadora. Va buscar desesperadament una excusa però no se'n va sortir.

—...però potser tens coses millors a fer —va acabar la Caitlyn alçant les celles.

—Ah, sí, no ho sé... —va dir ell—. Potser m'he de cruspir uns quants cervells, saps? Demà et diré alguna cosa, d'acord?

La Caitlyn va mirar-se l'Aiden, malfiada, però no va afegir res. L'Aiden es va sentir una mica més tranquil. En realitat, li semblava que feia segles que no agafava el seu skate. No ho havia fet des de l'accident.

L'autobús va arribar aviat al seu barri. Van agafar les motxilles i van posar-se al passadís. L'Aiden va aprofitar el moment i va prendre el còmic de les mans de la Caitlyn. Ella no va reaccionar a temps i ell va enviar-li un somriure cursi quan ella va intentar protestar.

Mentre anava cap a la part del davant de l'autobús l'Aiden va sentir una fiblada de dolor coneguda a la cama. Es va fregar la part adolorida per revifar-la, a través dels texans prims, però la cama mig adormida li va fer pensar en una mena de virus de zombi que s'escampava pertot arreu.

—Estàs bé? —va preguntar la Caitlyn—. Vols que t'ajudi...?

—No, estic de conya —va dir l'Aiden—. De debò.

—Era per ajudar-te, eh?

L'Aiden va agafar-se al respatller dels seients i així va anar fins al davant del bus mentre el vehicle afluixava la marxa per parar. Va intentar concentrar-se en el seu còmic d'*Els lladres de cervells*, aguantant el llibre amb una mà i coixejant pel passadís. Estava mort de curiositat per saber si en Rick Martínez seria capaç de clavar un cop de paella al cap del zombi de torn. Va baixar els graons de l'autobús en el moment en què en Rick es preparava per etzibar el cop mortal, però aleshores va relliscar. Va perdre peu i va caure. Va obrir bé els braços per engrapar el que fos i evitar la caiguda. Va pensar-se que era la Caitlyn, que anava davant seu. Va somriure i estava a punt de deixar anar una bona riallada i disculpar-se.

Però quan va alçar els ulls va veure un pit fort i musculós i la cara antipàtica de l'Steve Wilson davant seu. Allò el va deixar garratibat. A l'Steve no li va fer cap gràcia.